

[Bjørn Westh]

Jeg håber også, at vi kan gøre det forholdsvis hurtigt og gerne på en måde, der er præcis, men jeg forudser, at der er så mange og så brede emner, at man måske kunne tage det i delbetragtninger lidt efter lidt, sådan som man kunne blive enige om det i udvalget. Det må vi se på i udvalget.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Således udfordret – her ligger vist en ordførertale, som jeg ikke kan bruge – vil jeg sige, at det er rigtigt, at jeg brugte udtrykket tilbudspligt, og det var måske nok forkert. Jeg tror godt, hr. Bjørn Westh ved, hvad jeg mener, når jeg taler om tilbudspligt. Ifølge landbrugslovens bestemmelser er det sådan, at der skal annonceres, hvis en landmand med over 70 ha ønsker at tilkøbe eller sammenlægge, således at mindre husdyrbrug kan få mulighed for at opfylde nogle harmonibestemmelser. Det er de bestemmelser, jeg mener staten selvfølgelig også skal opfylde.

Jeg vil gerne have lov at stille et spørgsmål til hr. Bjørn Westh. Der ligger en tilskyndelse til, at dansk landbrug skal gå foran, med større krav også i forhold til de hollandske landbrug. Det er en fordel på nogle områder; men er det ikke rigtigt, at hver gang vi stiller specialkrav, som er omkostningskrævende for danske landmænd, så fremmer man den strukturudvikling, som hr. Bjørn Westh er uenig i? Jeg vil gerne have det bekræftet, hvis hr. Bjørn Westh er enig med mig i, at specielle krav, som er omkostningskrævende, fremmer strukturudviklingen.

Med hensyn til kvoter og afgifter ved jeg ikke, hvor mange gange vi skal gentage og gentage, at det er uforeneligt med hensynet til retfærdighed, det er uforeneligt med hensynet til princippet om, at forureneren betaler, og det er endelig uacceptabelt, når man tænker på, at der heri ligger en kollektiv sanktion mod dem, som forurener mindst, hvorimod de, der forurener mest, har fordel af det. Det er det, der er det mest betænkelige, set fra vores synspunkt.

(Kort bemærkning).

Mejdahl (V):

Til hr. Bjørn Westh vil jeg godt sige, at når hr. Bjørn Westh hævder, at handlingsplanen også opererer med kvoter, er det ikke rigtigt. Den

skitserer gødning efter behov, og der er en væsentlig forskel. Kvoter fastlåser strukturer, det gør gødningstilførsel efter behov ikke.

Løvig Simonsen (S):

Her i anden omgang er det vel også rimeligt at forholde sig til landbrugsministerens uddybning på redegørelsen her i dag.

Det første, jeg vil tage fat på, er, som vi har sagt også fra anden side i dag, at det, der ligger foran os i dag, baserer sig på den viden, vi har nu, og at den er forøget i forhold til 1987 og i forhold til 1990. Dette er rigtigt på nogle områder, men jo ikke på alle. Jeg har bl.a. nævnt spørgsmålet om grundvandsforsyningen, som ligger os stærkt på sinde, og som vi har gjort opmærksom på talrige gange. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi har kaldt miljøministeren til samråd, fordi dette er væsentligt og essentielt for os og vi gerne vil have et svar på det. Nej, sagde miljøministeren, det kan jeg ikke før efter den 1. april 1991, så skal vi nok komme med nogle tiltag, der viser, hvad vi vil.

Og det er selvfølgelig også rigtigt, der er nogle tiltag i det, men de er jo ikke tilstrækkelige. Der er jo ikke nogen ny viden, som man ikke havde i 1987, om, hvor vandindvindingsområderne var, og hvad der skulle beskyttes. Den viden kunne man sagtens have udnyttet meget mere aktivt og konstruktivt, og det gør man jo ikke ved, at man siger: Jamen det går vi så i gang med til næste år. Når man har en planlægning i amterne, der viser, hvor problemerne ligger, når man har et kort over hele Danmark, der viser, hvorledes nitratforureningen af grundvandet breder sig, er det klart, at så har man den viden, der skal til, og derfor skal man selvfølgelig gå meget mere aktivt ind i det.

Lad os tage et enkelt projekt som Dragstrupprojektet ved Ålborg, hvor man igennem flere år har prøvet på at finde frem til dels en fornuftig jordfordeling og dels til at beskytte de grundvandskilder, som skal levere vand til cirka en tredjedel af Ålborg. Der har man ikke kunnet komme igennem endnu, fordi de tilskudsordninger, man har til miljøfølsomme områder, ikke har været tilstrækkelige for dem, der ejede jorden, og så er det klart, at landmanden siger: Jamen det har jeg ikke interesse i. Hvad er så vigtigst: at sikre grundvandsressourcerne eller affinde sig med den enkelte ejers suveræne ret til at bestemme over sin egen jord?